

१४. मिठाचा शोध

फार फार वर्षांपूर्वीची ही गोष्ट आहे. इतक्या पूर्वीची, की त्या काळी माणूस जंगलामध्ये गुहेत राहत असे आणि कंदमुळं खाऊन पोट भरत असे. शिकार करून प्राण्यांचं मांस खात असे. त्याला अन्न शिजवून किंवा भाजून खाणं, हे माहीत नव्हतं. इतकंच काय, पण तो कंदमुळं खात असे तीही तशीच अळणी म्हणजे मिठाशिवायच. आज आपण एखादा पदार्थ मिठाशिवाय खाऊ शकणार नाही; पण त्या काळी मीठ म्हणजे काय हेही त्याला ठाऊक नव्हतं.

एके दिवशी असंच जंगलामध्ये भटकताना एका आदिमानवानं काही हरणांना ठरावीक जागी एका झाडाच्या बुंध्यापाशी असणाऱ्या दगडांना चाटताना बघितलं. बरेच दिवस त्यानं या गोष्टीचं निरीक्षण केलं. त्याला खूप आश्चर्य वाटलं. मग त्याच्या मनात कुतूहल जागृत झालं. ‘काय असेल बरं हे ? ही हरणं रोज का बरं या जागी हे दगड चाटतात ? आपणही बघूयात का चाटून ?’

त्याच्या मनात शंका आली आणि लगेच शंकेचं समाधान करण्यासाठी त्यानं तेच दगड चाटून पाहिले, तर काय ! एक वेगळीच, पण मजेदार चव त्याच्या जिभेवर रेंगाळायला लागली. त्याला ती खूप आवडली. तो रोज त्या जागी येऊन तो दगड चाटू लागला.

तो दगड म्हणजे काय होतं हे माहीत आहे का तुम्हांला ? तो होता खनिज मिठाचा दगड. खनिज मीठ म्हणजे ज्याला आपण ‘सैंधव मीठ’ म्हणतो.

त्यानंतर त्याला एक युक्ती सुचली. त्या दगडाचे त्यानं तुकडे केले. ते तुकडे आपल्या गुहेत नेऊन ठेवले आणि कंदमुळं खाताना रोज थोडा थोडा दगड चाटू लागला. त्याला आता जेवणात खूप मजा येऊ लागली. हाच दगड फळं खातानाही तो चाटू लागला. असे खूप दिवस गेले आणि एके दिवशी ते तुकडे संपले. मग त्यानं आधीच्या जागेवरून आणखी दगड आणले; पण त्या दगडांना पूर्वीची चव नव्हती. मग त्या आदिमानवाला पुन्हा बेचव, अळणी जेवण खाणं भाग पडू लागलं. आता त्याला शांतपणे बसून राहवेना. त्या दगडाचा शोध घेण्याचा त्यानं खूप प्रयत्न केला; पण तो दगड काही त्याला मिळाला नाही. आता काय बरं करावं ! असा विचार करताना चालत चालत तो त्या जंगलाच्या टोकापाशी म्हणजे जिथे जंगल संपतं अशा जागेवर येऊन ठेपला.

त्याला दिसली एक वेगळ्या प्रकारची माती. ती खूप लांबवर पसरलेली होती आणि त्या मातीनंतर पाणीच पाणी खूप लांबवर पसरलं होतं, की तिथे जाणं शक्यच नव्हतं. त्याला पुन्हा कुतूहल वाटलं.

ते लांबवर पसरलेलं पाणी म्हणजे होता अथांग समुद्र आणि ती वेगळ्या प्रकारची माती म्हणजे वाळूनी भरलेला समुद्राचा किनारा, जो या आदिमानवानं प्रथमच पाहिला होता.

तो चालत चालत त्या समुद्राच्या पाण्यात गेला आणि काय आश्चर्य ! ते पाणी त्याच्या हातापायांना झोंबू लागलं. का, माहीत आहे ? आदिमानवाच्या हातांना आणि पायांना बरंच खरचटलं होतं. जंगलातले काटेकुटे, दगड यांमुळे पायांना बऱ्याच जखमाही झाल्या होत्या. त्यामुळे समुद्राच्या पाण्यामुळे झोंबणं सुरू झालं. त्याला आश्चर्य वाटलं, कारण नदीचं पाणी तर त्याला माहीत होतं, पण ते असं कधी अंगाला झोंबलं नव्हतं. मग पुन्हा त्यानं त्यावर विचार करायला सुरुवात केली. त्यानं थोडं पाणी पिऊनही पाहिलं आणि काय आश्चर्य ! ती चव त्याला ओळखीची वाटली. त्याला खूप आनंद झाला. खनिज मिठाचा जो दगड त्यानं चाटला होता, तशीच चव या पाण्याची होती.

मग त्यानं विचार केला. जेवण म्हणजे कंदमुळं. ती खाताना मधूनमधून हे पाणी प्यायलं तर ? पण ते काही त्याला जमेना. ती चव त्याला हवी होती. ते पाणी त्याच्या गुहेपर्यंत नेणंही त्याला शक्य होत नव्हतं. 'काय बरं करावं !' मग पुन्हा त्यानं विचार करायला सुरुवात केली.

त्याला एक युक्ती सुचली. त्यानं समुद्रकिनाऱ्यावर जरा लांब एक खड्डा खणला. त्यात समुद्राचं पाणी साठवलं. मग उन्हामुळे त्या पाण्याची वाफ झाली आणि त्या पाण्यातले क्षार म्हणजे सध्याचं आपण खातो ते मीठ, त्या खड्ड्याच्या तळाशीच राहिलं. मग त्या आदिमानवाला ते सहज आपल्या गुहेत नेता आलं. यानंतर आदिमानवाच्या जेवणाला मस्त चव आली !

(काल्पनिक)

— अंजली अत्रे

शब्दार्थ : अळणी - मिठाशिवाय बनवलेले व चव नसलेले. कुतूहल - उत्सुकता, एखादी गोष्ट जाणून घेण्याची इच्छा. युक्ती - कल्पना.

स्वाध्याय

प्र. १. एका वाक्यात उत्तरे लिहा.

- (अ) पूर्वीच्या काळी माणूस कुठे राहत असे ?
- (आ) आदिमानवाने हरणांच्या कोणत्या गोष्टीचे खूप दिवस निरीक्षण केले ?
- (इ) खनिज मिठाला आपण काय म्हणतो ?
- (ई) माणसाने समुद्राचे पाणी कशात साठवले ?

प्र. २. गाळलेल्या जागी योग्य शब्द लिहा.

- (अ) बरेच दिवस त्यानं या गोष्टीचं केलं. त्याला खूप वाटलं.
- (आ) कंदमुळं खाताना रोज थोडा थोडा चाटू लागला.

- (इ) त्याला दिसली एक वेगळ्या प्रकारची
 (ई) ते पाणी त्याच्या नेणंही त्याला शक्य होत नव्हतं.

प्र. ३. का ते सांगा.

- (अ) आदिमानवाने दगड चाटून पाहिला.
 (आ) समुद्राचे पाणी आदिमानवाच्या हातापायांना झोंबू लागले.
 (इ) समुद्रकिनार्यावर आदिमानवाने लांब खड्डा खणला.

प्र. ४. तुमचे अनुभव लक्षात घेऊन सारणीत योग्य नावे लिहा.

कच्चे खाल्लेले पदार्थ	भाजून खाल्लेले पदार्थ	शिजवून खाल्लेले पदार्थ

प्र. ५. कोणकोणते पदार्थ कच्चे खाणे अधिक चांगले असते, याविषयी माहिती मिळवा.

प्र. ६. हा खेळ खेळा. डोळ्यांवर रुमालाची पट्टी बांधा. नाकाने वास घ्या. पदार्थ ओळखा. त्यांची चव कशी असते ते लिहा. उदा., मिरची - तिखट.

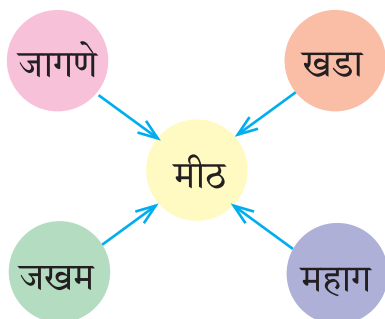
प्र. ७. समानार्थी शब्द लिहा.

(अ) जंगल	(ई) दिवस
(आ) झाड	(उ) समुद्र
(इ) लांब	(ऊ) पाणी

प्र. ८. खालील शब्दसमूहांचा वाक्यात उपयोग करा.

- (अ) निरीक्षण करणे. (आ) कुतूहल वाटणे. (इ) अंगाला झोंबणे.

प्र. ९. 'मीठ' या शब्दासोबत बाणाने दाखवलेला एक-एक शब्द घेऊन वाक्प्रचार तयार करा. त्याचा अर्थ समजावून घेऊन वाक्यात उपयोग करा.

शिक्षकांसाठी : या कथेत एका आदिमानवाचा उल्लेख आलेला आहे; पण मिठाचा शोध एकाच आदिमानवाने लावला, असा त्याचा अर्थ घेऊ नये. माणसाच्या अन्नघटकांचा शोध पिढ्यान्पिढ्या चालू राहिला, हे विद्यार्थ्यांना समजावून सांगावे.

निमंत्रण पत्रिका

• वाचा

पाळंदूरच्या शाळेतल्या विद्यार्थ्यांनी प्रदर्शनाला भेट देण्यासाठी गावकऱ्यांना निमंत्रण दिले आहे. ग्रामपंचायत कार्यालयाजवळच्या सूचना फलकावर चौथीच्या मुलांनी काय लिहिले आहे ते काळजीपूर्वक वाचा.

जाहीर निमंत्रण

पाळंदूरमधील सर्व लोकांसाठी

दरवर्षीप्रमाणे आपल्या शाळेत, म्हणजे जिल्हा परिषद प्राथमिक शाळा, पाळंदूर येथे 'मुलांचा दिवस' या उपक्रमांतर्गत प्रदर्शनीचे आयोजन केले आहे. इयत्ता पहिली ते चौथीच्या मुलांनी बनवलेल्या विविध वस्तू व भेटकार्डे, रेखाटलेले तक्ते, मातीकाम, चित्रे आणि शाळेच्या बागेत फुलवलेल्या भाज्या व फळे यांची प्रदर्शनी भरवली जाणार आहे. या कार्यक्रमासाठी लाखनीवरून 'विदर्भ आनंदशिक्षण मंडळा'चे कार्यकर्ते श्री. बालसू नागोटी आणि श्रीमती सुवर्णाताई गजभिये उपस्थित राहणार आहेत. ते कलाकुसरीच्या वस्तू बनवण्याचे प्रात्यक्षिक दाखवतील. तरी आपण सगळ्यांनी उपस्थित राहून आमचा उत्साह वाढवावा, ही विनंती.

शनिवार, दि.

ठिकाण

जिल्हा परिषद प्राथमिक शाळा, पाळंदूर.

प्रदर्शनीची वेळ : सकाळी १०.३० ते सायंकाळी ५.००

प्रात्यक्षिक : सकाळी ११.३० ते दुपारी १.३०

* खास आकर्षण *

गेल्या वर्षीच्या सहलीची
वैशिष्ट्यपूर्ण छायाचित्रे.

आपले

सर्व विद्यार्थी, इयत्ता चौथी
जि.प.प्रा. शाळा, पाळंदूर.

शिक्षकांसाठी : १. येथे जाहीर निमंत्रण पत्रिकेचा नमुना दिला आहे. तो शिकवताना जवळच्या एखाद्या शनिवारचा दिनांक घालून शिकवावे. २. पाळंदूर भागात 'प्रदर्शन' या शब्दासाठी 'प्रदर्शनी' हा शब्द वापरतात.

प्र. १. निमंत्रण पत्रिका काळजीपूर्वक वाचा. खालील प्रश्नांची उत्तरे लिहा.

- (अ) निमंत्रण कोणी दिले आहे ?
- (आ) कार्यक्रमाचे स्वरूप काय आहे ?
- (इ) कार्यक्रमासाठी पाहुणे कोठून येणार आहेत ?
- (ई) या निमंत्रणाला 'जाहीर निमंत्रण' असे का म्हटले आहे ?
- (उ) असा कार्यक्रम पाळंदूरच्या शाळेत गेल्या वर्षी झाला असेल का ? ते कशावरून समजले ?
- (ऊ) निमंत्रण वाचून प्रियंकाची आई म्हणाली, "बरं झालं. दिवसभर शाळेत थकली, तरी मुलांना दुसऱ्या दिवशी विश्रांती मिळेल." त्या असे का म्हणाल्या असतील ?
- (ए) समजा, असे प्रदर्शन तुमच्या शाळेत भरवायचे आहे. त्यासाठी काय काय तयारी करावी लागेल ? आपापसात तसेच शिक्षकांशी चर्चा करून उत्तर लिहा.
- (ऐ) तुम्हांला असे निमंत्रण गावकऱ्यांना द्यायचे असेल, तर तुम्ही 'खास आकर्षण' म्हणून काय काय लिहाल ?

प्र. २. प्रदर्शनामधील खालील प्रसंगांमध्ये मुले काय बोलत आहेत, याची कल्पना करून उत्तरे लिहा. गरज वाटल्यास शिक्षकांशी चर्चा करा.

- (अ) प्रदर्शन पाहून आलेली रत्ना तिच्या आजीला प्रदर्शनाविषयी सांगते आहे.
- (आ) प्रदर्शन सुरू झाल्यावर तासाभराने खूप गर्दी झाली. काही लोक मध्येच घुसू लागले. त्यांनी रांगेत येऊन प्रदर्शन पाहावे, म्हणून राकेश सूचना देतोय.
- (इ) सविता प्रमुख पाहुण्यांना प्रदर्शनाचे उद्घाटन करण्यासाठी विनंती करते आहे.
- (ई) कलाकुसरीच्या वस्तूंच्या प्रात्यक्षिकाच्या वेळी सुवर्णाताईंनी मुलांना सहा-सहाचे गट करायची सूचना दिली.

• खालील चित्रांमध्ये काय योग्य, काय अयोग्य ते सांगा.

